

се отваря върху склоновете на планината като хуня, въ кривулите на тая суходолица се забълбзват кошари и воденици, сѣкашъ загубени въ дълбочините на главолонни пропасти, всрѣдъ които игриво рѣмоли пълноводенъ потокъ, който пои тая градина отъ жилища, за да излѣзе и се разлѣе край Сливенъ като широка водна постилка. Този градъ се простира и сѣкашъ разцвѣтва върху едно грамадно пространство, като разстила широката си зелена роба подъ бѣлитѣ стѣни на императорскитѣ фабрики. Тъмно-зеления цвѣтъ на кичеститѣ му градини се примѣсва и забърква съ червената на покривитѣ. Високостѣлнатитѣ минарета съ блѣстящия накитъ на оловенитѣ си брони никнатъ капризно всрѣдъ хилядитѣ хрусталаци. Сливенъ се струва особено красивъ на опечаления пѣтникъ поради блѣсъка на пейзажа си слѣдъ дълги часове на уединение и мълчание всрѣдъ мрачнитѣ букови и клънови гори на Балкана. Чужденецътъ се чувствува по-добрѣ, когато излѣзе отъ тоя черенъ лабиринтъ, обитаванъ само отъ грабливитѣ птици. Прѣдъ погледа му се открива тогава великолѣпна картина, която не се подава на описание. Надалечъ, неизмѣримостъта на равнинитѣ на Тракия, прошарена отъ хълмове, които се огъватъ вълнообразно като океана, когато буря надува гигантскитѣ му вълни; единъ безкраенъ хоризонтъ се слива съ посребренитѣ върхове на Атонскитѣ планини и Родопитѣ и памучната масъ на облацитѣ, изпѣстрени съ ярки цвѣтове; отъ страни и задъ него е Старопланинската верига съ гранитното си чело и грамадна мрѣжа отъ тъмни гори; въ нозѣтъ ѝ, почти подъ нея Сливенъ засмѣнъ и парфюмиранъ, съ своя поясъ отъ зеленина, оглеждащъ се въ безбройнитѣ криволици на хиляди потоци, които напояватъ градинитѣ му.

И това, което пиша, не е поезия; Египетъ, погледнатъ отъ височината на Хеопсовата пирамида, е много красивъ; Сирия отъ височината на върха Мехемедъ открива магьосна гледка; цѣла Абазия, долна Армения, Черно море, погледнати отъ колосалния Тегесъ (Кара-Капанъ) сж извѣстни по вика на възхищение, и надежда, нададенъ отъ войницитѣ на Ксенофона, възхищение което никога не може да се опише задоволително; е добрѣ, грандиозното зрѣлище на Тракия и Македония, картината на безкрайностъта, която се обхваща отъ височинитѣ на Балкана, е толкова красива, колкото всички тия чудеса на природата, взети заедно.

Присигнали въ Сливенъ, всичко изчезва, всичко се измѣня и човѣкъ начева да сѣжалява за великолѣпие то на гледката, която ви е дала възможностъ да обхваните изцѣло единъ свѣтъ въ перспектива. До императорската фабрика, чиито елегантни постройки напомнятъ нашия европейски комфортъ, Сливенъ начева да става такъвъ, какъвто си е билъ винаги, сиречъ единъ турски градъ *par excellence*. Отъ далечъ едно магьосно селище съ поетично великолѣпие; отъ близо къщи съ най-обикновенъ изгледъ, всички построени неравно и безъ вкусъ, като чертаятъ тѣсни и злѣ послани улици; жгловаги пазари съ дълги редици дюкяни, без-